

Medlems indlæg: Pip.....

PIP?!?

For udenforstående er nærmest ubegribeligt, at der er nogle mennesker der gider bruge tid på at have fugle. Ja, men tænk, kære læser hvor meget tid har du ikke brugt? Først bruger man de kolde vintermåneder til at få bygget sine volierer, det er hunde koldt og hamrende besværligt, men det skal jo være klart til ynglesæsonen, for i år kommer det garanteret til at køre perfekt (tror man)! Kommer der så noget yngel, er der altid det der ”bøv!” med at få kræene ringet. Personligt kunne jeg ønske mig, at de små unger ville lære at ligge stille mens jeg står og fumler med de små forb.. ringe. Sådan går ens sommer gerne, men det er alt bøvlet værd, når de første unger kommer på pind.

Så kommer det næste problem! Hvor skal vi gøre af de fugle vi gerne vil have solgt? Så er det jo godt at man har den der tomme voliere til unger – ikke? Eller blev den taget i brug til ekstra par? Godt der findes køb og salgs annoncer og ellers må man jo ud på det ”grå” salgs marked. Min erfaring siger mig at det er bedst at vente med at sælge sit yngel til foråret. Jeg har nemlig en ide om, at er man uheldig at der falder en fugl af pinden i løbet af vinteren, er det nærmest umuligt at finde en afløser, og så er det da rart hvis man selv har noget til at gå, som der kan bruges.

Det er sket at jeg/vi er kommet til at klage os til venner uden ”pip”, og så kommer det med næsten 100 % sikkerhed: Hvordan er I egentligt kommet på den ide, at I skulle have fugle????

Tjaa... Vi begyndte med at have et par Springparakitter i et bur i køkkenet. Det var vældigt sjovt til at begynde med, for springere er jo nogle meget nysgerrige fugle, og alt som vi talte om blev flittigt kommenteret af dem – især hvis vi talte i telefon! Det endte med at de blev ”forvist” til en voliere som vi byggede til dem i garagen. Det gav en anden oplevelse af at have fugle og fluks var den ene voliere blevet til 4, hvoraf de 2 var skruet op på vægen, for at bildørene kunne åbnes ind under burene! De første par år kunne vi ”nøjes” med det, ja, dvs. at de 2 ophængte bure blev byttet om til 9 kassebure.

Nu er det sådan at mere vil have mere, men vi syntes det så lidt uoverskueligt ud, da vi sidder til leje, men det kunne en middag og noget rødvin gøre noget ved! I det meget tidlige forår i 1998 gik vi gang med vaterpas, murersnor og skovl. Vi skulle bare lige have 5 volierer, så havde vi ikke brug for mere! Ha! Siger jeg bare, vi har bygget til 2 gange siden, så der er 9 store og 3 mindre volierer i haven og det næste projekt er den der ekstra voliere til unger o. lign. Vores garage er stadig ”tapetseret” med kassebure, dog har bilen allernådigst fået lov til at til at få et hjørne.

Vores interesse er primært de australske parakitter. I første omgang pga. de smukke farver og da vi fik dem i øje pga. den ofte store tillid de viser os. Det skulle jo også være en rimelig nem fugl at have med at gøre. Det fik vi tit af vide, da vi som helt grønne fugle købere var ude for at finde FUGLEN. Bagefter har det så undret mig at der var så mange avlspar som vi lige kunne købe til billig penge. Til vores store held, havde vi lært en ældre og mere erfaren fugleholder at kende (hans fugle vil heller ikke altid som han vil!), som har været os en stor og uvurderlig hjælp. Hvis vi da ellers vil høre....

Set i bagklogskabens klare lys kunne vi have sparet os for mange problemer, hvis vi absolut ikke selv skulle gøre os de erfaringer som andre har gjort før. Ja, men der er da utroligt at man ikke bliver klogere!

En anden ting vi har lært er, at det ikke altid går som vi håber. Betingelsen for det skulle bygges til (igen), var at jeg skulle have et par Rødkappet, skal det være korrekt, hedder de Rødisset parakit i dag. Vi gennemstøvede Dansk fuglehold, og tilfældigvis var der unger til salg på Fyn. En aftale blev lavet, og fluks havde jeg de eftertragtede fugle. De er smukke! Bare ikke når man finder dem i bunden af volieren med brækket nakke.. Vi havde haft besøg af en Høg. Den tog intet, men fik fuglene skræmt fra vid og sans. Det kostede os ca. 10 fugle den vinter/ forår. Så er det ikke sjovt mere. Vi forsøgte alle gode råd. Lige fra jagtgevær til sølvpapir. Der blev ingen skudt, men den kunne ikke lide flagrende sølvpapirstrimler. Det koste os næsten alt yngel sidste år, og det tager tid at få fundet afløserne for de døde fugle.

Og sådan går tiden jo. Det er da stadig tilladt at være optimist....Så næste år...Er der for resten nogle der mangler nogle hvidbrystede Zebrafinker? De yngler som !!!!!

Indsendt af Kirsten og Ole Mundbjerg, Sunds